

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 7To/88/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7217012964
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Margaréta Jurková Žoldáková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7217012964.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Margaréty Jurkovej Žoldákovvej a sudcov JUDr. Miroslava Osifa a JUDr. Ing. Milana Husťáka, na verejnom zasadnutí konanom dňa 5. augusta 2021, v trestnej veci proti Y. Y., obžalovaného pre zločin skrátania dane a poistného podľa § 276 ods.1, ods. 3 Tr. zák., o odvolaní obžalovaného a okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 23.7.2020 sp. zn. 3T/92/2017 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods.1 písm. e/, ods. 3 Tr.por. zrušuje napadnutý rozsudok vo výroku o uloženom treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por., § 276 ods.3, § 38 ods.3, § 36 písm. j) s použitím § 39 ods.1 Tr. zák., obžalovanému Y. Y., K.. X.X.XXXX B. Y., trvale bytom A. Č.. XX, Y., ukladá trest odňatia slobody v trvaní 3 (troch) rokov.

Podľa § 51 ods.1 Tr.zák. za podmienok uvedených v § 49 ods.1 Tr. zák. súd výkon uloženého trestu podmiennečne odkladá.

Podľa § 51 ods.2 Tr. zák. určuje skúšobnú dobu v trvaní 5 (päť) rokov s probačným dohľadom.

Podľa § 51 ods.2, ods. 3 Tr.zák. počas skúšobnej doby ukladá obmedzenie spočívajúce v zákaze výkonu akejkoľvek podnikateľskej činnosti na území Slovenskej republiky na výkon ktorej je potrebné vydanie osobitného oprávnenia podľa osobitného zákona.

Podľa § 51 ods.2, ods. 3 Tr. zák. počas skúšobnej doby ukladá obmedzenie spočívajúce v zákaze výkonu akejkoľvek činnosti na území Slovenskej republiky v štatutárnych orgánoch právnických osôb.

Podľa § 319 Tr. por. zamietá odvolanie okresného prokurátora.

Inak napadnutý rozsudok ostáva nezmenený.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Košice II zo dňa 23.7.2020 sp.zn. 3T/92/2017 bol obžalovaný Y. Y. uznaný za vinného zo zločinu skrátania dane a poistného podľa § 276 ods.1, ods.3 Tr.zák., na tom skutkovom základe, že

ako osoba oprávnená vykonávať za daňový subjekt Y. I., W..Y..R.. W. W. X. I. Č.. XX, S., H.: XX XXX XXX podal dňa 27.4.2012 P. Ú. S. daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie marec 2012, v ktorom si neoprávnene uplatnil právo na odpočítanie dane z pridanej hodnoty (ďalej len

„DPH“) z fiktívne vystavenej faktúry č. XXXXXXXXXX vystavenej dňa 7.3.2012 v uvedenej čiastke DPH 51.620,99 Eur od dodávateľa spoločnosti J. W. W. Y.R.. W. W. W. Č.. XX, V., H.: XX XXX XXX za dodanie tovaru 1 ks pasterizovacieho zariadenia KLXPO 05, 2 ks pásovej nádoby nerezovej 100 x 100 a 2 ks odstredivky, a to aj napriek tomu, že k dodaniu tovaru nedošlo, čím takto svojím konaním skrátil daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie marec 2012 v celkovej výške 51.620,99 Eur.

Za to bol obžalovanému Y. Y. podľa § 276 ods.3, § 38 ods.2, ods.3, § 36 písm. j) Tr.zák. uložený trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyroch) rokov.

Podľa § 48 ods.2 písm. a) Tr.zák. pre výkon trestu odňatia slobody ho zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

V zákonom stanovenej lehote proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie okresný prokurátor a obžalovaný Y. Y..

V písomných dôvodoch odvolania okresný prokurátor uviedol, že podané odvolanie smeruje proti výroku o treste u obžalovaného Y. Y., ktorému bol podľa § 276 ods.3, § 38 ods.2, ods.3, § 36 písm. j) Tr.zák. uložený trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov a podľa § 48 ods.2 písm. a) Tr.zák. pre výkon trestu odňatia slobody ho súd zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Napriek tomu, že u obžalovaného boli splnené podmienky na postup podľa § 58 ods.2 Tr.zák., prvostupňový súd obžalovanému neuložil trest prepadnutia majetku. Vzhľadom na to, že ide o obligatórne uloženie trestu prepadnutia majetku, navrhol, aby krajský súd o uložení tohto trestu rozhodol, resp. rozsudok Okresného súdu Košice II sp.zn. 3T/92/2017 z 23.7.2020 zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Košice II na nové prejednanie a rozhodnutie.

Obžalovaný Y. Y. v písomných dôvodoch odvolania navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok prvostupňového súdu a obžalovaného spod obžaloby v celom rozsahu oslobodil aj zo skutku a právnej kvalifikácie, za ktorý ho prvostupňový súd uznal vinným, prípadne vrátil vec na nové prejednanie a rozhodnutie prvostupňovému súdu, prípadne použil pri rozhodovaní o treste ustanovenie § 39 Trestného zákona a uložil mu trest pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby, a to trest s podmiennečným odkladom.

Prvostupňový súd na základe vykonaných dôkazov prijal nepochybný záver o vine obžalovaného, spočívajúci v tom, že konaním vyššie popísaným úmyselne skrátil daň v značnom rozsahu a konal vo forme priameho úmyslu.

Podľa názoru obžalovaného súd pri hodnotení dôkazov nebral do úvahy výpovede jednotlivých svedkov, ktorí jednoznačne potvrdili, existenciu a dodanie tovaru, taktiež ani faktúry, dodacie listy, preberacie protokoly a účtovné doklady, z ktorých jednoznačne vyplýva, že predmetné zariadenia existovali, a teda sa nemohol dopustiť zločinu tak, ako je mu to kladené za vinu.

Odôvodnenie napadnutého rozsudku neobstojí, pretože z neho nevyplýva nijakým spôsobom, aby sa dopustil nejakej trestnej činnosti. V odôvodnení rozsudku súd poukazuje len na svedecké výpovede a listinné dôkazy, ktoré svedčia v neprospech obžalovaného, avšak ani jeden dôkaz, ktorý bol produkovaný v jeho prospech nevzal prvostupňový súd do úvahy a navyše nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy.

V rámci konania pred prvostupňovým súdom boli vypočutí pracovníci daňového úradu, pričom súd nesprávne vyhodnotil výpoveď svedkyne A. G., ktorá uviedla, že obžalovaný riadne predložil daňovému úradu doklady ku kontrole 8.10.2012 za zdaňovacie obdobie marec 2012 a súčasne boli predložené došlé faktúry a vyšlé faktúry, evidencia DPH a v podstate bolo aj vyjadrenie obžalovaného k ekonomickej činnosti.

Obžalovaný ďalej upriamil pozornosť na to, že v tomto prípade daňová kontrola nebola vykonaná riadnym spôsobom, keďže správca dane dožiadal P. Ú. V. z dôvodu preverovania nákupu, resp. faktúry od dodávateľa J. W. Y.R.. V., ktorý mu oznámil, že spoločnosť J. W. Y.R.. údajne nevykonáva žiadnu činnosť. Svedok J. S. sa nezdržiava na svojej adrese trvalého bydliska a táto skutočnosť stačila správcovi dane na to, aby posúdil, že nebolo preukázané, že daňový subjekt spoločnosť Y. I. W. Y.R.. nakúpila stroje od spoločnosti J. W. Y.R.. Takýto protokol bol spoločnosti Y. I. W. Y.R.. aj zaslaný, avšak ten

ho neprevzal a na základe týchto skutočností, keďže on sa k tomu nemohol ani vyjadriť, daňový úrad uzavrel záležitosť s tým, že obchod riadne neprebehol v zmysle faktúry. Poukázal na to, že pracovníci daňového úradu žiadnu ďalšiu kontrolu nevykonali, nepovažovali to za potrebné a aj napriek existencii tovaru sa uspokojili s tvrdením P. Ú. V. a tvrdením J. S., pričom na dotaz bolo uvedené, že sa zaoberali iba nákupom a následným predajom sa nezaoberali a ani sa neboli presvedčiť na mieste podnikania, či predmetné stroje existujú, alebo nie.

Za skutočnosť, či J. S. následne spolupracoval alebo nie s daňovým úradom, obžalovaný zodpovedať nemôže. Z uvedeného teda vyplýva záver, že pracovníčky daňového úradu si nespĺnili svoje povinnosti tak, ako im to ukladá zákon, nespĺnili si svoju povinnosť a takéto konanie a nedostatok zo strany daňového úradu nemohol prvostupňový súd hodnotiť v neprospech obžalovaného.

Pracovníci daňového úradu boli povinní miestne zisťovanie uskutočniť tak, aby stav popísaný v zápisnici sa zhodoval s faktickým zisteným skutkovým stavom, čím si daňovníci nespĺnili svoju povinnosť a pochybenia zamestnancov daňového úradu nemôžu byť hodnotené v neprospech obžalovaného. Prvostupňový súd nebral do úvahy listinné dôkazy ako vystavené faktúry, dodacie listy, ktoré boli zaúčtované riadne v účtovníctvach spoločnosti Y. I. W. Y..R.. a spoločnosti J. W. Y..R..

Čo sa týka výpovede svedka J. S., tento potvrdil skutočnosť, že bol konateľom spoločnosti J. W. Y..R.. a taktiež aj to, že prevzal celú agendu spoločnosti J. W. Y..R., čo potvrdil aj svojim podpisom pri prevode obchodného podielu. Svedok J. S. potvrdil, že faktúru sice nevystavil, ale podpis na faktúre je jeho, čím jednoznačne vedel čo podpisuje, pričom mu tieto faktúry mal dať podpisovať svedok U. Š., ktorý však v konaní nevypovedal, avšak táto skutočnosť nemôže byť vyhodnotená v neprospech obžalovaného a to ani v civilnom konaní, nie to v konaní trestnom. V tejto súvislosti nesprávne prvostupňový súd vyhodnotil výpoveď svedka J. S..

Obžalovaný v písomných dôvodoch odvolania ďalej uviedol, že spoločnosti J. W. Y..R.. bolo na obchodnú činnosť vydané Okresným súdom uznesenie, pričom konateľom bol riadne zapísaný J. S. a minimálne tento zápis v Obchodnom registri okresného súdu je objektívny dôkaz o fungovaní svedka J. S. v spoločnosti J. W. Y..R.. J. S. mal poskytnúť tovar na základe faktúry spoločnosti Y. I. W. Y..R., pričom jeho výpoveď je v rozpore so skutočnosťou, že tento svedok bol konateľom spoločnosti J. W. Y..R.. a bol do spoločnosti riadne zapísaný, teda je v rozpore s listinnými dôkazmi, nakoľko minimálne zápis v Obchodnom registri okresného súdu je objektívny dôkaz o fungovaní svedka J. S. v spoločnosti Y. I. W. Y..R.. a je potrebné výpoveď tohto svedka zhodnotiť ako rozporuplnú z hľadiska vierohodnosti, či svedok si touto výpoveďou nechcel privodiť určitý prospech vzhľadom už aj na výpoveď svedka V. Z., ktorý nevypovedal, avšak uviedol, že proti nemu sa vedie trestné stíhanie a obžaloba bola podaná na základe klamstva svedka J. S., ktorý je učení od policajtov ako cvičená opička do roku 2012 ako má vypovedať.

Na tieto skutočnosti a dôkazy prvostupňový súd neprizeral a absolútne ich v tomto rozmere nevyhodnocoval a neskúmal.

Svedkyne P. F. U. Q. Q. uviedli, že spoločnosť B. W. Y..R., ktorej mala spoločnosť Y. I. W. Y..R.. odpredať tovar uvedený v obžalobe, riadne fungovala, mali aj skladové priestory a keďže následná kontrola pracovníkmi daňového úradu nebola vykonaná, nie je dôvod spochybňovať, že takýto obchod prebehol. Taktiež bolo preukázané, najmenej výpoveďou svedkyne A. G., že počas daňovej kontroly došlo k zmene konateľa spoločnosti Y. I. W. Y..R.. na osobu štátneho občana O. Y. R. S..

Obžalovaný opakovane zastáva názor, že toto jeho konanie nevykazuje známky trestného konania a je potrebné ho posudzovať v konaní občianskoprávnom. Prvostupňovým súdom nebolo vzaté do úvahy, že zdaniteľné plnenie bolo zaúčtované, účtovné doklady boli doložené a to neznamená, že sa dopustil úmyselného trestného činu. V danom prípade je potrebné konať a rozhodovať podľa zákona o správe daní a poplatkov, keďže je to iné ako konať a rozhodovať podľa Trestného zákona a Trestného poriadku.

Vyvodzovanie trestnej zodpovednosti za stíhaný trestný čin orgánmi činnými v trestnom konaní, či je vôbec spáchaný, nie je viazané na vyjadreniach daňových orgánov, pretože ide o otázku právnu, ktorej riešenie týmto orgánom neprislúcha. Správca dane na základe výsledkov podľa svojich zistení prijal závery a uložil prípustné sankcie.

Poukázal na to, že len samotné konštatovanie zistených nedostatkov, respektíve spôsobenia daňového dlhu nenapĺňa znaky žiadneho trestného činu, nakoľko v slovenskom trestnom práve sa uplatňuje princíp zodpovednosti za zavinenie, t.j. princíp subjektívnej zodpovednosti. Znamená to, že jednou z podmienok trestnej zodpovednosti páchatel'a je jeho zavinenie, a to zavinenie úmyselné alebo neobstarlivosné.

Poukázal na to, že nekonal v žiadnom podvodnom úmysle, pretože obchod zaúčtoval, vykonal, doložil účtovné doklady, v minulosti dane platil riadne a včas. Z toho dôvodu má za to, že jeho konanie nemôže byť kvalifikované ako zločin skrátenia dane a poisného.

V súvislosti s tým poukázal aj na rozhodnutie Krajskej prokuratúry v Košiciach z 26.11.2006 sp. zn. 1 Kv 15/2006 o zastavení trestného stíhania, kde vyplýva, že orgány činné v trestnom konaní pri posudzovaní otázky, či nedostatky zistené pri daňovej kontrole posudzované ako podozrenie zo spáchania trestného činu nie sú viazané vyjadrením finančných orgánov.

Vychádzajúc z článku 1 ods. 1 Ústavy SR, ktorý zakotvuje, že Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát, potom trestné právo nemôže slúžiť ako prostriedok nahradzujúci ochranu práva a právnych záujmov daňovej oblasti, je neprijateľné, aby túto ochranu aktívne preberali orgány činné v trestnom konaní.

Vychádzajúc tiež z vymedzenia základných ľudských práv a slobôd je mimoriadne dôležité ustanovenie, podľa ktorého nikoho nemožno pozbaviť slobody, len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok čl. 17 ods. 2 Ústavy SR. Z obdobnej úpravy práv a slobôd zakotvených napr. v Dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej Dohovor), vychádza aj článok 1 Protokolu č. 4 k Dohovoru s názvom Zákaz uväznenia pre dlh, podľa ktorého nikoho nemožno pozbaviť slobody iba pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok. Takýto stav by totiž odporoval zásade ultima ratio (krajný prostriedok), ale aj zásade vigilantibus iura (právo pomáha ostražitým, bdelym).

Orgány činné v trestnom konaní a ani súd nemôžu prehliadať zjavnú skutočnosť, že nástroje, pomocou ktorých sa realizuje trestnoprávna ochrana, obmedzujú základné práva a slobody, a len dôsledné rešpektovanie princípu ultima ratio zaručuje, že takéto obmedzenia bude možné považovať za proporcionálne, s účelom sledovaným trestným konaním.

V nadväznosti na to, aj keď by v uvedených právnych vzťahoch vznikli nejaké pochybnosti alebo spory, o ktorých by musel rozhodovať súd, bolo by nevyhnutné a plne opodstatnené, aby boli riešené v súdnom konaní správnom, civilnom, alebo obchodnom, odlišnom od trestného konania. Ich riešenie v trestnom konaní je v takýchto prípadoch neadekvátne a v rozpore so zásadou subsidiarity trestnej represie.

V takýchto prípadoch v rámci posudzovania predbežných otázok podľa § 7 Trestného poriadku a pri dôslednom uplatnení princípu ultima ratio nie je na mieste súbežne posudzovať veci aj v trestnom konaní, keď boli a sú riešené v inom konaní, konkrétne v tomto podľa zákona o správe daní a poplatkov.

Na základe vyššie uvedených skutočností bola jednoznačne potvrdená existencia tovaru uvedeného v obžalobe, a to listinnými dôkazmi a vypočutými svedkami a má za to, že neexistuje žiaden priamy ani nepriamy dôkaz o tom, že spáchal skutok, ktorý mu je kladený za vinu, a preto obžalovaný navrhol, aby krajský súd rozhodol tak, ako to uviedol v petite odôvodnenia svojho odvolania.

Pokiaľ by súd ani po preukázaní všetkých ním tvrdných okolností nebol presvedčený o jeho nevine, má za to, že je možné alternatívne rozhodnúť v jeho prípade o mimoriadnom znížení trestu, pri použití § 39 Trestného zákona a uložiť mu trest odňatia slobody, ktorého výkon sa podmienienečne odloží, prípadne aj s probačným dohľadom, vzhľadom na okolnosti prípadu a jeho pomery.

Poukázal na to, že sa stará o zdravotne hendikepovanú dcéru W., ktorá má 12 rokov a má diagnostikovanú detskú mozgovú obrnu, pričom nerozpráva, má poškodenú motoriku. Trikrát do týždňa navštevuje Š. Š. B. S., pričom sa stará o ňu aj finančne, zabezpečuje všetky potreby a taktiež o dcéru B., pri jeho nepodmienečnom odsúdení by utrpeli hlavne maloleté deti a v podstate celá rodina. Ďalej na to, že od spáchania skutku prešla dlhá doba, viac ako osem rokov, teda ide o nízku spoločenskú nebezpečnosť jeho konania. Doposiaľ nebol súdom odsúdený za žiaden trestný čin a nepácha žiadnu trestnú činnosť.

Na podklade odvolania okresného prokurátora a obžalovaného krajský súd podľa § 317 ods.1 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil nasledovné.

V konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku postupoval okresný súd v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy, majúce význam pre rozhodnutie o vine a treste, tieto dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel tak ku správny skutkovým a právnym záverom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. okresný súd jasne a zreteľne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, pričom sa dôsledne zaoberal aj obhajobou obžalovaného a podrobne rozviedol, na základe akých dôvodov dospel k svojmu rozhodnutiu o vine obžalovaného.

Krajský súd si v celom rozsahu osvojil správne a zákonné odôvodnenie napadnutého rozsudku, nemal žiadne pochybnosti o závere okresného súdu o uznaní viny obžalovaného zo zločinu skrátene dane a poistného podľa § 276 ods.1, ods.3 Tr.zák. Závery okresného súdu prezentované vo výrokovej časti rozsudku a ich odôvodnenie si krajský súd v celom rozsahu osvojil, a preto v podrobnostiach na zákonné a vyčerpávajúce odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa odkazuje.

Z vykonaného dokazovania aj podľa názoru krajského súdu bolo preukázané spáchanie zločinu skrátene dane a poistného podľa § 276 ods.1, ods.3 Tr.zák. najmä výpoveďou svedka J. S., ktorý uviedol, že bol v podstate len fiktívnou osobou ako konateľ spoločnosti J. W. Y.R., nikdy reálne nevykonával žiadnu podnikateľskú činnosť, tzn. ani nikdy neodpredal žiaden tovar a ani pasterizovacie zariadenie, pásovú plastovú nádobu a odstredivku spol. Y. I. W. Y.R.. V súlade s touto výpoveďou je aj výpoveď svedka V. B., ktorý potvrdil, že predmetný tovar spol. B. W. Y.R. nikdy neodkúpila od spoločnosti Y. I. W. Y.R.. Aj podľa názoru krajského súdu týmito výpoveďami bolo preukázané, že vystavená faktúra č. XXXXXXXXXX zo dňa 7.3.2012 v uvedenej čiastke DPH 51.620,99 Eur od dodávateľa spoločnosti J. W. Y.R. so sídlom W. Č. XX, V., H.: XX XXX XXX za dodanie tovaru 1 ks pasterizovacieho zariadenia KLXPO 05, 2 ks pásovej nádoby nerezovej 100 x 100 a 2 ks odstredivky, ktorá bola záúčtovaná v účtovníctvach spoločnosti Y. I. W. Y.R. a spoločnosti J. W. Y.R. je fiktívna.

To, že svedkyne P. F. U. Q. Q. (sestra a švagriná svedka V. B., v určitom čase konateľa spoločnosti B. W. Y.R.) uviedli, že spoločnosť B. W. Y.R., ktorej mala spoločnosť Y. I. W. Y.R. odpredať tovar uvedený v napadnutom rozsudku, riadne fungovala a mala aj skladové priestory, neznamena, že reálne aj došlo k uskutočnitelnému daňovému plneniu, t.j. že tovar bol reálne dodaný a predaný tak, ako to bolo deklarované obžalovaným v rámci daňovej kontroly. Taktiež aj zápis v Obchodnom registri okresného súdu, že spoločnosť J. W. Y.R. bolo na obchodnú činnosť vydané okresným súdom uznesenie, pričom ako konateľ bol riadne zapísaný J. S., nie je podľa názoru krajského súdu objektívnym dôkazom o fungovaní svedka J. S. v spoločnosti J. W. Y.R.. Tento zápis má len deklaratórny charakter. Navyše, ak svedok J. S. v podstate vypovedal, že bol len „nastrčenou osobou“, listiny mu donášal U. Š., predošlý konateľ spoločnosti J. W. Y.R..

V súlade s výpoveďami vyššie menovaných svedkov vyznieva aj výpoveď svedkyne A. G. U. X. Q. W. F. a záveru protokolu o daňovej kontrole, ktorý menované svedkyne vypracovali. Tieto svedkyne okrem iného uviedli, že konateľ spoločnosti Y. I. W. Y.R. sa výkonu daňovej kontroly nezúčastnil, ale sa stále ospravedlňoval, doklady za marec 2012 predložil neskôr a navyše počas daňovej kontroly previedol obchodnú spoločnosť Y. I. W. Y.R. na nekontaktnú osobu - občana O. Y.. Taktiež aj z prečítanej výpovede svedka V. Z. z prípravného konania krajský súd zistil, že tento po nahliadnutí do faktúry č. XXXXXXXXXX zo dňa 7.3.2012 uviedol, že spoločnosť J. W. Y.R. používala inú pečať ako je na faktúre a že vie o tom, že bol oslovený v súvislosti s prepisom sídla dotknutej firmy z V. P. S.. Vo svojej podstate popísal, že v súvislosti s činnosťou spoločnosti Y. I. W. Y.R. a jej konateľom Y. Y. išlo o sofistikované podvody na DPH.

V ďalšom krajský súd poukazuje na podrobné odôvodnenie napadnutého rozsudku a uvádza nasledovné. Zavinenie sa musí vzťahovať na všetky skutočnosti, ktoré sú znakom skutkovej podstaty

trestného činu. Pokiaľ ide o znaky skutkovej podstaty trestného činu, postačí, ak páchatel' pozná fakty, ktoré im možno podradiť (napr. páchatel' nevie, ako presne znie skutková podstata trestného činu skrátene dane a poistného a aká suma predstavuje v Trestnom zákone výšku škody malej, či väčšej, ale vie, že chce neoprávnene uplatniť si nárok na DPH, čo pre vyvodenie úmyselného zavinenia postačí).

Znaky subjektívnej stránky trestného činu sú rovnako, ako aj ostatné znaky skutkovej podstaty predmetom dokazovania v trestnom konaní, no na rozdiel od ostatných znakov skutkovej podstaty (napr. objektívnej stránky) možno o nich viesť dokazovanie spravidla len dôkazmi nepriamymi, t.j. zisťovaním vonkajších okolností, z ktorých je možné usudzovať zavinenie alebo motív páchatel'a a z ktorých sa dá, podľa zásad správneho myslenia, usudzovať vnútorný vzťah páchatel'a k porušeniu alebo ohrozeniu záujmov chránených Trestným zákonom (judikatúra R 62/1973, R 41/1976). Len zo skutočnosti, že obvinený skutok poprel, nemožno preto vyvodíť, že zistenie priameho úmyslu neprichádza do úvahy. Tento úmysel tak, ako aj iné formy zavinenia, možno zistiť aj na podklade iných dôkazov, než z priznania obvineného (R 60/1972).

Skutočnosť, že obžalovaný sa s právnym názorom o vine prvostupňového súdu nestotožňuje, nemôže sama o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru. Právo na spravodlivý proces nie je možné vykladať tak, že zaručuje obžalovanému právo na také rozhodnutie, aké zodpovedá jeho predstavám.

Pri úvahe o výške trestu krajský súd postupoval v súlade s ustálenou súdnou praxou a s Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Podľa názoru krajského súdu bola v predmetnej veci splnená podmienka, a to okolnosť prípadu, dĺžka trestného konania pre použitie inštitútu mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody podľa § 39 ods. 1 Tr.zák. a taktiež aj pomermi páchatel'a v čase rozhodovania súdu o druhu a výške uloženého trestu.

Za okolnosti prípadu je potrebné považovať všetky skutočnosti, ktoré majú vplyv na hodnotenie protispoločenského konania (ktorý sa samozrejme plynutím času znižuje, rovnako sa znižuje potreba postihnúť páchatel'a, pretože s odstupom času sa miera aj účel trestu) a tiež skutočnosti vplývajúce na hodnotenie možnosti nápravy páchatel'a. Primeranosť tejto dĺžky sa posudzuje vždy s prihliadnutím na skutkovú, právnu a procesnú zložitosť veci a správanie štátnych orgánov.

V danom prípade krajský súd v tejto súvislosti poukazuje na významnú okolnosť, že od spáchania skutku uplynulo 8 a pol roka a samotné trestné stíhanie vedené proti obžalovanému trvá 8 rokov. Mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody vzhľadom na neprimeranú dĺžku konania je možné použiť len vtedy, ak táto nebola zavinená správaním obvineného, resp. obžalovaného, čo v danom prípade však splnené nebolo.

Podľa názoru krajského súdu v danom prípade nielen konaním obžalovaného v závere trestného konania, ale aj postupom orgánov činných v trestnom konaní došlo k porušeniu Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 - právo na spravodlivé súdne konanie zabezpečujúce prerokovanie veci v primeranej lehote a tiež k porušeniu jednej zo základných zásad trestného konania upravenej v ustanovení § 2 ods. 7 Tr. por. - každý má právo, aby jeho trestná vec bola spravodlivo a v primeranej lehote prejednaná súdom.

Neprimeraná dĺžka trestného konania nebola spôsobená zložitou prípadu (jedná sa v podstate o štandardný daňový podvod so závažnejším trestnoprávnym následkom - škodou veľkého rozsahu, ale aj postupom orgánov činných v trestnom konaní a sčasti aj konaním obžalovaného, ktorého miera zavinenia na dĺžke konania nie je až tak významná. Ďalej je na mieste konštatovať, že sčasti bola nečinnosť súdov spôsobená aj vyhlásením núdzového stavu a pandemickými opatreniami v súvislosti s ochorením COVID-19.

Pri hodnotení pomerov páchatel'a krajský súd poukazuje na to, že obžalovaný sa stará o zdravotne hendikepovanú dcéru W., ktorá má 12 rokov a má diagnostikovanú detskú mozgovú obrnu, pričom nerozpráva, má poškodenú motoriku. Trikrát do týždňa navštevuje Š. Š. B. S., pričom obžalovaný okrem financií zabezpečuje všetky potreby rodiny, ktorej súčasťou je aj dcéra B.. Uložením nepodmienečného

trestu obžalovanému by boli postihnuté hlavne maloleté deti a v podstate celá rodina, čo je aj podľa názoru krajského súdu v rozpore s ustanovením § 34 ods.3 Tr. zák.

Vyššie uvedené úvahy viedli krajský súd k záveru, že uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody obžalovanému vo výmere 4 rokov by bolo neprimerane prísne, a preto súd obžalovanému mimoriadne znížil trest odňatia slobody podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu vo výmere 5 rokov, za súčasného uloženia dohľadu mediačného a probačného úradníka.

Na posilnenie účelu výchovného trestu krajský súd uložil obžalovanému Y. Y. počas 5 ročnej skúšobnej doby podľa § 51 ods.2, ods. 3 Tr.zák. obmedzenia spočívajúce v zákaze výkonu akejkoľvek podnikateľskej činnosti na území Slovenskej republiky, na výkon ktorej je potrebné vydanie osobitného oprávnenia podľa osobitného zákona a obmedzenie spočívajúce v zákaze výkonu akejkoľvek činnosti na území Slovenskej republiky v štatutárnych orgánoch právnických osôb.

K dôvodom odvolania okresného prokurátora smerujúceho k neuloženiu obligatórneho trestu prepadnutia majetku v zmysle § 58 ods.2 Tr. zák. krajský súd dodáva nasledovne.

Včasné poučenie obvineného podľa § 121 ods. 3 Trestného poriadku nie je a nemôže byť samoučelné, pretože z pohľadu práva na obhajobu a práva na spravodlivý proces, význam tohto poučenia - najmä, a to krajský súd zdôrazňuje - o podmienkach podmieneného zastavenia trestného stíhania, uzavretia zmluvy a zastavenia trestného stíhania, o konaní o dohode o vine a treste, ako aj o podmienkach uloženia trestu prepadnutia majetku, ak bude vznesené obvinenie za niektorý z trestných činov uvedených v § 58 ods.2 Tr. zák. sa výrazne a zásadným spôsobom dotýka práva obvineného na obhajobu, na jej prípravu, či určenie ďalšej taktiky obhajoby, najmä počas vyšetrovania.

V prípade, ak je obvinený stíhaný za spáchanie niektorého z trestných činov uvedených v ustanovení § 86 ods. 1 písm. d) Tr. zák. (trestný čin skrátene dane a poistného podľa § 276 Tr. zák., neodvedenia dane a poistného podľa § 277 Tr. zák. alebo nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 Tr. zák.) a následne uznaný za vinného zo spáchania trestného činu skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 2, ods. 3 alebo ods. 4 Tr. zák.; trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 2, ods. 3 alebo ods. 4 Tr. zák.; trestného činu nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 2 alebo ods. 3 Tr. zák. (§ 58 ods. 2 Tr. zák.), vyšetrovateľ je povinný už pri prvom výsluchu obvineného (najneskôr do skončenia vyšetrovania - primerane I. ÚS 212/2017) poučiť obvineného aj podľa § 121 ods. 3 Tr. por., t.j. o podmienkach uloženia trestu prepadnutia majetku. Ak bol obvinený síce poučený podľa § 121 ods. 3 Tr. por., ale až v štádiu konania, kedy už nemohol realizovať svoje práva, došlo tak podľa názoru krajského súdu k zásadnému porušeniu práva na obhajobu v rozsahu nezlučiteľnom so spravodlivým procesom tak, ako to predpokladá čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. b) Dohovoru, nakoľko poučenie podľa § 121 ods. 3 Tr. por. bolo len bezobsažným a formálnym procesným úkonom. Takýto zásadne nesprávny procesný stav zároveň vylučuje možnosť uložiť obvinenému trest prepadnutia majetku.

Krajský súd si neosvojil argumentáciu okresného prokurátora v písomných dôvodoch odvolania, nakoľko ako to vyplýva z vyššie uvedenej argumentácie krajského súdu o absencii poučenia obvineného podľa § 121 ods. 3 Trestného poriadku, čo znamená nemožnosť pre obvineného postupovať v zmysle obsahu samotného poučenia.

Krajský súd poznamenáva, že trest prepadnutia majetku možno považovať za jeden z najprísnejších druhov trestu (§ 32 Trestného zákona), pretože páchatel'a „zbavuje takmer všetkého majetku“ - § 59 Trestného zákona a robí z neho nemajetného občana, ktorému po výkone tohto trestu, ostane len minimum toho, čo potrebuje na „prežitie“. Preto všetky podmienky na uloženie trestu prepadnutia majetku ako hmotnoprávne (§ 58 ods. 2 Trestného zákona, § 59 ods. 1 Trestného zákona), tak aj procesnoprávne (§ 121 ods. 3 Trestného poriadku - v užšom slova zmysle a spravodlivý proces - čl. 6 Dohovoru - v širšom slova zmysle), musia byť splnené bezchybne. (rozhodnutie NS SR sp.zn. 3Tdo/14/2021 zo dňa 29.4.2020).

Keďže sa tak v predmetnej veci nestalo, nebolo možné vyhovieť odvolaniu okresného prokurátora.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.